

Publicerad 2017-03-06 06:30 av Crazgaut

Vi som lever i det tysta

Evigt i evigheten
vi vet om det
och vi pratar genom tystheten

Där vi möts och där vi tröstar
där vi hittar varandra
och inget
men samtidigt allt

Där vi dör och där vi älskar
på samma gång
där vi räds, törstar och samtidigt
släcker vår törst

Tänder vår eld
föder oss med små gnistor
sprakar fasansfullt
vackert

Vackra liv
varför är du samtidigt så
skrämmande?

Så fasansfullt ond,
ont av smärtan
av att känna
av att förstå dig

Men att du samtidigt kan lindra oss

Ditt salt
livsviktigt
ger oss tröst

Att älska och hata
är samma

Att amma vår mamma
är att ta död på

Livets cykel är evig
och i tystheten
berättar den
sagor för oss
som är vi
själva

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Crazgaut med Poeter.se id #88938 innehar upphovsrätten